

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoP/16/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215201038
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4215201038.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci navrhovateľa: K. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., O. XXXX/X, zastúpeného JUDr. Karolom Pešlom, advokátom so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, proti odporkyni: L. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., O. XXXX/X, U., zastúpenej JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou, so sídlom Komárno, Pohraničná 7, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom: R. B., nar. XX. XX. XXXX a A. B., nar. XX. XX. XXXX, obe deti bytom u matky, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno ako kolíznym opatrovníkom, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 18. februára 2016 č. k. 12P/35/2015-80, takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa výchovy, výživy, styku a trov konania **p o t v r d z u j e**.

Účastníci nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa manželstvo účastníkov konania uzatvorené dňa 07. 06. 2003 pred Matričným úradom Obec Nesvady, zapísané v knihe manželstiev vo zväzku 12, ročník 2003, strana 55, por. č. 11, rozviedol. Maloleté deti A. B., nar. XX. XX. XXXX a R. B., nar. XX. XX. XXXX na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá bude maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok. Rozhodol, že rodičovské práva a povinnosti patria obom rodičom. Otcovi uložil povinnosť platiť výživné na mal. A. vo výške 120 eur mesačne a na mal. R. 150 eur mesačne počnúc od právoplatnosti rozsudku, pričom výživné je zročné vždy do 15-teho dňa, toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletých detí. Styk otca s mal. deťmi upravil tak, že otec je oprávnený stretávať sa s mal. deťmi každý nepárny týždeň v stredu od 15:00 hod do 18:00 hod, každý nepárny týždeň od piatku od 15:00 hod do nedele do 18:00 hod a každý párny týždeň v utorok od 15:00 hod do 18:00 hod a vo štvrtok od 15:00 hod do 18:00 hod. Matke zároveň uložil povinnosť deti riadne pripraviť a včas odovzdať otcovi v mieste bydliska mal. detí a otec je povinný deti riadne a včas vrátiť matke na tom istom mieste. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie v časti, v ktorej rozhodol o rozvode manželstva účastníkov konania, právne odôvodnil s poukazom na ust. § 23 ods. 1 a 2 Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. v platnom znení (ďalej aj ako „Zákon o rodine“), keď mal preukázané, že aj keď účastníci konania manželstvo uzatvorili z lásky, o obnovenie spolužitia záujem nemajú. Od januára 2014 nežijú v spoločnej domácnosti, ani spolu nehospodária. Za hlavné príčiny rozvratu manželstva považoval mimomanželskú známosť navrhovateľa a kresťanské zmýšľanie odporkyne. Zo správy ÚPSVaR Komárno zo dňa 16. 09. 2015 mal preukázané, že navrhovateľ a odporkyňa sa zúčastnili sociálneho poradenstva za účelom obnovenia manželského spolužitia, avšak bezvýsledne. Na základe uvedeného dospel k záveru, že manželstvo účastníkov konania je trvale a vážne rozvrátené a v tejto

podobe neplní svoj spoločenský účel. Argumentoval, že vážnosť rozvratu manželstva sa odráža v dĺžke oddeleného žitia, v nadviazaní mimomanželskej známosti zo strany navrhovateľa, ako aj v intenzite rozporov vyskytujúcich sa medzi manželmi. Uzavrel, že manželstvo v takejto podobe predstavuje len formálny zväzok, neplní svoj spoločenský účel. Rozhodnutie v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom odôvodnil poukazom, na ust. § 24 ods. 1 a 2, § 25 ods. 1 a 2, § 62 ods. 2 až 5, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine. Konštatoval, že síce obaja rodičia majú silný citový vzťah k maloletým deťom a majú vytvorené vhodné podmienky na starostlivosť o maloleté deti, ale v danom prípade vzhľadom na záujem maloletých detí nevzhladol dôvod na zverenie detí do striedavej osobnej starostlivosti ako to žiadal otec. Poukázal na ich útlý vek, v ktorom sú ešte citovo silne naviazané na matku, pričom najmä maloletý A., vzhľadom na svoj vek potrebuje každodennú primárnu starostlivosť svojej matky. Poznamenal, že vzťah maloletej R. s otcom je v súčasnosti do istej miery narušený. Otec nikdy nezabezpečoval sám bez matky sústavnú osobnú starostlivosť o maloleté deti, aj v čase styku mu so starostlivosťou pomáha jeho matka. Bol toho názoru, že striedavá osobná starostlivosť by bola momentálne razantnou zmenou pre maloleté deti a mohla by ohroziť ich psychický, telesný a citový vývin. Argumentoval, že v rozhodnutí určený styk otca s maloletými deťmi vytvára priestor na rozvoj a posilnenie citových väzieb medzi otcom a maloletými deťmi. Ďalej otcovi maloletých detí uložil povinnosť platiť výživné na maloletého A. vo výške 120 eur mesačne a na maloletú R. vo výške 150 eur mesačne, keď mal za to, že uvedené sumy neohrozia existenciu a ani životnú úroveň otca a budú na prospech maloletých detí. Pri určení vyživovacej povinnosti otca predovšetkým prihliadol na jeho finančné a majetkové pomery, ako aj na primerané potreby a vek maloletých detí. V súčasnej dobe potreby maloletých detí predstavujú mesačné bežné výdavky tak na stravu, bývanie, ošatenie, obuv, hygienu ako aj výdavky na lieky a návštevy lekára a v prípade mal. R. na škôlku. Prihliadol na preukázaný priemerný príjem otca 1.144 eur a priemerný príjem matky vo výške 650 eur. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na ust. § 144 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „OSP“).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote otec v časti týkajúcej sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Bol toho názoru, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami súvisiacimi s úpravou výkonu rodičovských práv a povinností. Uviedol, že vždy konal tak, aby mal s deťmi čo najčastejší kontakt, pretože s oboma deťmi má vytvorený veľmi blízky citový vzťah a nie je pravdou, že jeho vzťah s maloletou R. je do istej miery narušený. Bol presvedčený, že v ich prípade sú splnené všetky podmienky na nariadenie striedavej osobnej starostlivosti, pretože domové nehnuteľnosti rodičov maloletých detí sa nachádzajú veľmi blízko seba, deti by nemuseli meniť školské zariadenia, detského lekára, či záujmové krúžky. Uviedol, že má v práci umožnený posun pracovného času, či v prípade potreby môže svoju prácu vykonávať aj doma. Súhlasil so sumou určeného výživného. Bol toho názoru, že súd nesprávne rozhodol, keď návrh na zverenie detí do striedavej osobnej starostlivosti zamietol bez odborného posúdenia. Ďalej nesúhlasil s časťou rozhodnutia, ktorá hovorí, že len matka bude maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok. Mal za to, že rodičovské práva patria obom rodičom. Žiadal aby odvolací súd v napadnutej časti rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Kolíznym opatrovník v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhol rozsudok v napadnutých častiach potvrdiť.

Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhla rozsudok v napadnutých častiach ako správny potvrdiť. Uviedla, že otec nie je schopný plnohodnotne zabezpečiť starostlivosť o maloleté deti a túto starostlivosť sám ani nikdy nezabezpečoval, pričom maloletý syn si vyžaduje celodennú starostlivosť. Dodala, že otec doposiaľ nedodržiaval styk v rozsahu určenom súdom, vyhovárajúc sa na svoju pracovnú zaneprázdnenosť. Uviedla, že otec je po psychickej stránke labilný a výbušný.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP), spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, byť viazaný dôvodmi odvolania a neviazaný rozsahom odvolania (§ 212 ods. 2 OSP), prejednal odvolanie otca bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 156 ods. 3 OSP) a dospel k záveru, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok v napadnutých častiach týkajúcich sa výchovy, výživy, styku a trov konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. V ostatných, odvolaním nenapadnutých častiach nadobudol rozsudok právoplatnosť.

Podľa § 24 ods. 1 Zákona o rodine v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, komu dieťa zverí do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného.

Podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine, súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

Podľa § 25 odsek 1, 2 Zákona o rodine, rodičia sa môžu dohodnúť o úprave styku s maloletým dieťaťom pred vyhlásením rozhodnutia, ktorým sa rozvádza manželstvo; dohoda o styku rodičov s maloletým dieťaťom sa stane súčasťou rozhodnutia o rozvode. Ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom podľa odseku 1, súd upraví styk rodičov s maloletým dieťaťom v rozhodnutí o rozvode; to neplatí, ak rodičia úpravu styku žiadajú neupraviť.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené ustanovenie zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vypořiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 OSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamena povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

Striedavá osobná starostlivosť, je taká úprava osobnej starostlivosti o dieťa, keď je dieťa v osobnej starostlivosti každého z rodičov po určitú, presne určenú dobu, napríklad 1 týždeň, 2 týždne či mesiac u matky a takú istú alebo inú dobu následne u otca. Zákon však neurčuje dĺžku doby, počas ktorej by malo byť dieťa u každého z rodičov, jej určenie zákon ponecháva na úvahe súdu. Ide o pomerne prelomový spôsob osobnej starostlivosti o dieťa, ktorý zohľadňuje právo oboch rodičov na výchovu dieťaťa po ich rozchode. Zo zákonnej úpravy striedavej osobnej starostlivosti vyplýva, že predpokladmi na rozhodnutie súdu o striedavej osobnej starostlivosti, ktoré musia byť kumulatívne (súčasne) splnené, sú: - jednoznačný záujem dieťaťa na zverení do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, - lepšia možnosť zaistenia potrieb dieťaťa pri tomto spôsobe osobnej starostlivosti ako pri výlučnej osobnej starostlivosti jedného z rodičov, - spôsobilosť rodičov vychovávať dieťa, - záujem obidvoch rodičov o osobnú starostlivosť o dieťa (zdôrazňujeme, že predpokladom nie je záujem obidvoch rodičov o striedavú osobnú starostlivosť, ale záujem o osobnú starostlivosť, teda že obidvaja rodičia chcú mať dieťa u seba), - súhlas aspoň jedného z rodičov so zverením dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti.

Súd musí pri všetkých prípadoch rozhodovania o výkone rodičovských práv a povinností, rešpektovať právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obom rodičom a vždy musí prihliadať na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia, ako aj na schopnosť rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom.

Predpokladom na rozhodnutie súdu o zverení dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti je aj vysoká miera schopnosti dohody rodičov a nevyhnutnosť intenzívnej komunikácie týkajúcej sa potrieb maloletého dieťaťa. Rodičia sa musia vedieť dohodnúť o veciach súvisiacich so školskou dochádzkou (dieťa by malo stále navštevovať rovnakú školu) aj s mimoškolskými aktivitami a záujmami dieťaťa. Dieťaťu by sa striedaním osobnej starostlivosti nemal meniť okruh jeho kamarátov a blízkych osôb, aby nebolo v takýchto situáciách ďalej traumatizované. Vzhľadom na uvedené je pre rozhodnutie

rozhodujúca aj vzdialenosť bydlísk rodičov a zverenie dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti nebude spravidla vhodné, pokiaľ rodičia bývajú v iných mestách, resp. vo vzdialených mestských častiach. Súd pri rozhodovaní o striedavej osobnej starostlivosti, resp. pri schvaľovaní rodičovskej dohody, nesmie opomenúť výsluchom zistiť praktické súvislosti spojené s týmto spôsobom osobnej starostlivosti, teda ako by rodičia riešili presun osobných vecí dieťaťa z domácnosti jedného rodiča do domácnosti druhého rodiča, ako by boli vybavené obidve domácnosti, či by malo dieťa v obidvoch domácnostiach nevyhnutné veci, napríklad ošatenie, hračky, počítač a pod., a či je bytová situácia obidvoch rodičov vôbec vhodná, teda napríklad či by malo dieťa u každého z rodičov vlastnú izbu a pod. Nutnosť pravidelného sťahovania množstva vecí maloleté dieťaťa vníma mimoriadne negatívne. Medzi rodičmi by nemal byť zásadný rozpor ani v otázkach financovania potrieb dieťaťa, t.j. financovanie ošatenia, školských pomôcok, výletov, výcvikov a pod. Pokiaľ je na mimoškolské aktivity dieťaťa, napríklad na športové či umelecké aktivity, potrebné zabezpečiť dopravu, súd by mal tiež zistiť, či je v možnostiach obidvoch rodičov zabezpečiť ju dieťaťu. Rodičia musia nájsť konsenzus aj pokiaľ ide o veci sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, hlásenia pobytu dieťaťa, daňového bonusu na dieťa a pod.

Pokiaľ ide o záujem dieťaťa, tak jeho záujmom nepochybne je, aby bolo predovšetkým v starostlivosti obidvoch rodičov, a ak to nie je možné, tak toho z rodičov, ktorý má na to lepšie predpoklady, okrem iného uznáva úlohu a dôležitosť druhého rodiča v živote dieťaťa a je presvedčený, že aj ten druhý je dobrým rodičom.

S účinnosťou od 01.07.2010 vstúpilo do platnosti ust. § 24 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého ak sú obidvaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a ak majú o osobnú starostlivosť o dieťa obidvaja rodičia záujem, tak súd môže zveriť dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ak je to v záujme dieťaťa a ak budú takto lepšie zaistené potreby dieťaťa. Ak so striedavou osobnou starostlivosťou súhlasí aspoň jeden z rodičov, potom súd musí skúmať, či bude striedavá osobná starostlivosť v záujme dieťaťa. Zároveň ust. § 24 ods. 4 Zákona o rodine ukladá súdu, aby pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností sledoval vždy záujem maloletého dieťaťa s ohľadom na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Rovnako tak dbal, aby bolo rešpektované právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom, na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a na udržiavanie pravidelného rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s nimi.

Uvedená právna úprava takto v plnom rozsahu korešponduje Dohovorom o právach dieťaťa, prijatému dňa 20. 11. 1989, ktorý vo svojom článku 3 ods. 1 stanovuje, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, či je už uskutočňovaná verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Zároveň článok 8 ods. 1 Dohovoru predpokladá, že štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, vynaložia všetko úsilie na to, aby bola uznaná zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa a základným zmyslom ich starostlivosti musí byť pritom záujem dieťaťa. Rovnako tak Listina základných práv a slobôd vo svojom článku 32 ods. 1 v spojení s ods. 4 určuje, že rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona, pričom starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov môžu byť obmedzené a neplnoleté deti môžu byť od rodičov odlúčené proti ich vôli len rozhodnutím súdu na základe zákona.

Odvolací súd mal za to, že dokazovanie prvostupňového súdu bolo veľmi starostlivo orientované na zistenie skutočností potrebných pre úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa posúdil komplexne pomery účastníkov ich výsluchmi a šetrením pomerov u oboch rodičov a z takto vykonaného dokazovania konštatoval správne právne závery. Z dokazovania vykonaného v prvostupňovom konaní nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia v napadnutej časti týkajúcej sa výchovy, výživy a úpravy styku rodičov s maloletými deťmi. Prvostupňový súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery. Nakoľko odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, využijúc postup podľa § 219 ods. 2 OSP obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia v napadnutých častiach konštatuje, že súd prvého stupňa posúdil komplexne pomery účastníkov ich výsluchmi, šetrením pomerov u oboch rodičov, šetrením príjmov a výdavkov matky a otca, obsahom pripojených spisov Okresného súdu Komárno

sp. zn. 9P/230/2014, správou z konzultácie zo dňa 03.11.2015, potvrdením o prídavku na dieťa za rok 2015 a rodičovskom príspevku za rok 2015, lekárskou správou od MUDr. U., správou z MŠ zo dňa 04. 02. 2016 a správou od MUDr. L. zo dňa 03. 02. 2016. Súd prvého stupňa pri zverení detí do osobnej starostlivosti matky a úprave styku otca s maloletými deťmi správne uzavrel, že v danom prípade nie je vhodné zveriť maloleté deti do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Odvolací súd dodáva, že na nariadenie striedavej osobnej starostlivosti neboli splnené zákonné predpoklady, pretože aj keď je evidentný silný citový vzťah oboch rodičov k maloletým deťom a boli preukázané vhodné podmienky na starostlivosť o maloleté deti na strane oboch rodičov, ale vzhľadom na nízky vek detí, ich preukázanú silnú fixáciu na matku a potrebu celodennej starostlivosti o maloletého A., bolo nutné maloleté deti zveriť matke. V konaní bolo navyše preukázané, že otec nikdy nezabezpečoval starostlivosť o deti samostatne, vždy mu pritom pomáhala matka, aj preto nebolo vhodné zveriť deti do striedavej osobnej starostlivosti. Odvolací súd predovšetkým prihliadol na záujem maloletých detí, pričom má za to, že styk maloletých detí s otcom je určený vzhľadom na všetky okolnosti v dostatočne širokom rozsahu v súlade so záujmom detí a aj otca tak, aby bol zachovaný vzťah detí k otcovi a aby sa aj otec mohol podieľať na výchove detí. Takto určený styk umožňuje rozvíjanie vzťahu medzi deťmi a oboma rodičmi.

K námietke otca vyjadrenej v odvolaní, že len matka má podľa výroku napadnutého rozhodnutia maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok, odvolací súd uvádza, že samotný výrok napadnutého rozsudku hovorí, že „Rodičovské práva a povinnosti patria obom rodičom“. Z uvedeného vyplýva, že rodičovské práva a povinnosti majú obidvaja rodičia v rovnakom rozsahu, pričom je irelevantné, či sú rodičia dieťaťa manželmi, alebo nie, resp. podľa ktorej domnienky bolo otcovstvo k dieťaťu určené. Túto odvolaciu námietku preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

Záverom odvolací súd konštatuje, že otec nenamietal výšku stanovenej vyživovacej povinnosti, ale keďže súčasťou konania o rozvode manželstva, z ktorého pochádzajú maloleté deti, (ktoré sú maloleté v čase rozhodovania súdu o rozvode manželstva) je vždy aj úprava rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok aj v rozsahu určenej vyživovacej povinnosti otca a aplikujúc ust. § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 Zákona o rodine konštatuje, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o výške výživného posúdil komplexne všetky skutočnosti v pomeroch účastníkov. Aj podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňovým súdom určené výživné v plnom rozsahu zohľadňuje odôvodnené potreby mal. detí, ktoré sú determinované jej vekom, vývinom a rovnako tak zohľadňuje i možnosti, schopnosti a majetkové pomery oboch rodičov. Vzhľadom na uvedené, ako aj na skutočnosť, že otec výšku vyživovacej povinnosti nenamietal, odvolací súd poukazujúc na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti sa s týmto v plnej miere stotožňuje.

Odvolací súd považuje za správne napadnuté rozhodnutie aj v časti, v ktorej rozhodol o trovách prvostupňového konania, ktoré rozhodnutie bolo správne odôvodnené s poukazom na ust. § 144 OSP.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil a stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 144 OSP tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.